

ESGLÉSIA

DE

MENORCA

**Butlletí oficial
del Bisbat**

Núm. 1 – GENER - FEBRER – 1982

SUMARI

DE LA SANTA SEU	pàg. 3
Carta del Papa agraint les ooracions amb ocasió del seu atemptat.	
Exhortación Apostólica "Familiaris consortio"	
La Pau, do de Déu, confiat als homes (resum del Missatge del Papa Joan Pau II per la Jornada de la Pau de 1982).	
Carta, agraint l'òbol de Sant Pere	
DOCUMENTS DEL BISBE	pàg. 12
1.- Homilia pel dia de Naldal. 1981: "Creador i Redemptor".	
2.- Homilia pel dia de la Puríssima 1981: "El pla de Déu, sobre l'home"	
3.- Per a la revisió dels anys 80 (carta)	
4.- Carta als catequistes de l'arxiprestat de Maó	
SES CATEQUESIS DEL BISBE	
5.- La Constitució espanyola	
6.- Després de festes	
7.- El Temple del Senyor (1)	
CONSELL DE PRESBITERI	pàg. 24
Full informatiu de la sessió de novembre	
Full informatiu de la sessió de desembre	
SECRETARIA GENERAL	pàg. 28
Nombramientos	
Previsiones para el año 1982	
SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS	pàg. 31
IV Jornades de Pastoral Juvenil	
DELEGACIO DIOCESANA DE MISSIONS	pàg. 36
Resultados Campaña del DOMUND 1981	
CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA	pàg. 39
Acuerdos de la Asamblea Plenaria.	
COMISSIO EPISCOPAL DE PASTORAL SOCIAL	pàg. 41
Criterios y compromisos de la XXXVI Asamblea de Caritas Española.	
INFORMACIO DIOCESANA	pàg. 44
Activitats del Sr. Bisbe	
BIBLIOGRAFIA	pàg. 46
"Minuts Quaresmals" (Reflexiones inspiradas en la liturgia cuaresmal diaria)	

DE LA SANTA SEU

CARTA DEL PAPA

agrint les oracions amb ocasió del seu atemptat

Venerable y querido Hermano en el Episcopado:

Deseo hacerle llegar, con esta carta, una renovada expresión personal de la profunda gratitud que ha embargado mi ánimo por la conmovida y trepidante participación con que Usted ha querido estar cerca de mí, en ocasión del atentado sufrido el día 13 de mayo y durante las fases de mi estancia en el hospital y de la sucesiva convalecencia. Junto con Usted doy las más sentidas gracias al clero, comunidades religiosas y fieles todos de esa Iglesia local. Especialmente me siento en el deber de manifestar mi reconocimiento cordial por las oraciones elevadas al Señor y a la Virgen Santísima; ellas han contribuido válidamente a obtenerme la ayuda necesaria para afrontar y superar las consecuencias del acto de violencia y para hacerme avanzar por el camino que la divina Providencia ha abierto ante mí mediante tal prueba.

He reflexionado mucho durante aquellos largos días sobre los designios misteriosos que persigue Dios al conducir las vicisitudes humanas y guiar a su Iglesia entre las olas no raramente borrascosas de la historia. Algún fruto de tales reflexiones he creído conveniente comunicarlo a los fieles al reanudar las habituales audiencias generales, con el fin de que también ellos celebren conmigo la bondad del Señor, el cual ha querido para mí esta prueba que yo considero un don, una gracia, una ocasión para mirar la vida de manera nueva.

El texto de tales alocuciones se lo envió ahora a Usted, venerable Hermano, como signo de mi reconocimiento y afecto, en el espíritu de esa comunión en la caridad, de la que me ha venido tanto consuelo a lo largo de este doloroso percance.

La proximidad de las Fiestas de Navidad me ofrece la oportunidad de expresarle mis más fervientes deseos de serenidad y de paz en el Señor: el Verbo que "se ha hecho carne y ha puesto su tienda entre nosotros" (cfr. Jn 1, 14), lo colme de sus dones de gracia y de verdad, para que Usted pueda continuar desarrollando fructuosamente el ministerio que le ha sido confiado al servicio del Pueblo de Dios.

Como confirmación de tales deseos y en prueba de constante benevolencia le imparto de corazón la Bendición Apostólica, que extendiendo también a cuantos están bajo su cuidado pastoral, y le aseguro un particular recuerdo en las tres Misas de la solemnidad de Navidad.

Vaticano, 8 de diciembre de 1981, cuarto de Pontificado.

Juanes Paulus PP. II

EXHORTACION APOSTOLICA "FAMILIARIS CONSORTIO"

Presentación.

Con la Exhortación Apostólica "**Familiaris consortio**" Juan Pablo II pone al servicio de toda la Iglesia, con su autoridad de Sucesor de Pedro, los frutos del trabajo realizado por los Obispos en el último Sínodo (26 de septiembre - 25 de octubre de 1980) sobre la "Misión de la familia cristiana en el mundo de hoy".

El Sínodo, preparado en las diversas Iglesias locales con los "**Lineamenta**" y desarrollado en Roma sobre la base del "**Instrumentum laboris**", se clausuró con la presentación al Papa de 43 **Propositiones** en las que los Padres Sinodales habían sintetizado sus discusiones y reflexiones.

Poco después de un año del final del Sínodo, el Papa ha firmado el 22 de noviembre esta nueva Exhortación Apostólica postsinodal (después de la **Catechesi tradendae**) y la propone a todos, como un nuevo testimonio del servicio de la Iglesia al matrimonio y a la familia.

La **Familiaris consortio** se compone de cuatro partes, resumidas aquí brevemente.

I.— La primera parte "**Luces y sombras de la familia en la actualidad**" es una descripción rápida de la situación de la familia en el mundo actual, caracterizada por un conjunto de valores y contravalores, por aspectos positivos y por aspectos negativos o problemáticos. La Iglesia, para cumplir en este momento su misión evangelizadora, siente la urgencia de conocer a fondo tal situación, porque se trata de las familias concretas de nuestro tiempo a las que ella anuncia el inmutable y siempre nuevo Evangelio de Jesucristo.

La nueva cultura familiar es abordada y leída por la Iglesia a la luz del Evangelio. Con este **discernimiento evangélico**, que anima y

sostiene la conversión de la mente y del corazón, la Iglesia hace un servicio precioso a nuestra época, ayudando a la ciencia y sus aplicaciones a ensancharse con la sabiduría, fuente única de un proceso de auténtica humanización de las culturas.

II.— La segunda parte presenta **“El designio de Dios sobre el matrimonio y la familia”**. La Iglesia, siguiendo las enseñanzas de Cristo, vuelve al “principio”. Y este principio está marcado por el gesto de Dios Amor que crea al hombre a su imagen: lo llama a la vida **por amor** y al mismo tiempo lo llama **al amor y a la comunión**.

En el matrimonio la donación recíproca del hombre y de la mujer es “total”, es decir, implica a la persona como “totalidad unificada” o espíritu encarnado, es única y exclusiva, indisoluble y abierta al servicio de la vida.

La comunión hombre-mujer en el matrimonio es **símbolo** de la alianza de amor entre Dios y los hombres, alianza que encuentra su realización definitiva en Jesucristo. El revela la verdad original del matrimonio, sobre todo en el sacrificio de amor que hace de sí mismo en la cruz por la Iglesia su esposa, y perpetuado en el Sacramento de la Eucaristía: el matrimonio de los bautizados es una **representación real** de tal amor. “Los esposos son por tanto el recuerdo permanente, para la Iglesia, de lo que acaeció en la cruz; son el uno para el otro, y para los hijos, testigos de la salvación de la que el sacramento les hace partícipes”.

El matrimonio, en virtud de su lógica interior de donación, funda la más amplia comunidad de la familia: el don recíproco hace a los esposos capaces de la máxima donación posible, por la cual se convierten en cooperadores con Dios en el don de la vida a una nueva persona humana.

En el matrimonio y en la familia se constituye un conjunto de relaciones interpersonales (relación conyugal, paternidad-maternidad, filiación, fraternidad), mediante las cuales toda persona humana queda introducida en la “familia humana” de la sociedad y en la “familia de Dios”, que es la Iglesia. Así el matrimonio y la familia cristiana edifican la Iglesia, ya que mediante la regeneración del bautismo y la educación en la fe, los hijos son introducidos también en la comunidad eclesial.

IV El misterio de la alianza de amor entre Dios y los hombres es expresado no sólo por el matrimonio, sino también y de modo privilegiado por la virginidad: ésta, al testimoniar que el Reino de Dios es aquella piedra preciosa que debe ser preferida a cualquier otro valor aunque sea grande, mantiene viva en la Iglesia la conciencia del misterio del matrimonio y lo defiende de toda reducción y empobrecimiento.

III.— La tercera parte, la más amplia, trata de la “**Misión de la familia cristiana**”. La familia está llamada a “ser” lo que “es”, comunidad de amor y de vida, mediante el cumplimiento de cuatro cometidos generales.

1) **Formación de una comunidad de personas**: “Su primer cometido es el de vivir fielmente la realidad de la comunión con el empeño constante de desarrollar una auténtica comunidad de personas”, dejándose guiar por el principio interior del amor, el cual:

— funda y edifica la comunión “conyugal” como comunión indivisible e indisoluble (la indisolubilidad, como exigencia al mismo tiempo humana y evangélica, es intensamente afirmada como anuncio y desafío a una cultura que la desprecia y rechaza).

— funda y edifica la comunión “familiar”, asumiendo y perfeccionando espiritualmente los vínculos naturales de la carne y de la sangre;

— obliga a promover la dignidad y la vocación de cada una de las personas del núcleo conyugal y familiar. El documento reserva una atención privilegiada a la mujer, a sus derechos y deberes tanto en la familia como en la sociedad; así como al hombre como esposo y padre, al niño y a los ancianos.

2) **Servicio a la vida**, en su doble momento de la transmisión de la vida y de la obra educativa.

a) La Iglesia custodia la altísima dignidad y responsabilidad de la **transmisión de la vida**, considerándola no sólo como fruto y signo del amor conyugal, sino también como participación en el poder de Dios Creador y Padre.

En el contexto actual de la **anti-life mentality** (mentalidad contra la vida), la Iglesia “está en favor de la vida” y de nuevo declara a todos “su voluntad de promover con todo medio y defender contra toda insidia la vida humana, en cualquier condición o fase de desarrollo en que se encuentre”. La Iglesia proclama esto a los Gobiernos y a las autoridades públicas; repite esto a cada una de las parejas, proponiendo de nuevo con claridad la doctrina y la norma siempre antigua y siempre nueva, como han sido recientemente expresadas, con espíritu profético, por el Concilio Vaticano II y la Encíclica **Humanae vitae** de Pablo VI.

La Iglesia conoce las múltiples y graves dificultades que muchas parejas encuentran hoy en la cuestión de la regulación responsable de la fecundidad; pero por eso mismo, siente todavía más fuerte su amor por la “verdad completa” del hombre y de la mujer y su recíproca donación conyugal. Y no se cansa de anunciar esta verdad, como condición indis-

pensable para el crecimiento verdadero y plenamente humano del amor y de los esposos. Es, por consiguiente, en la visión integral del hombre y de su vocación donde la Iglesia propone la norma de una sexualidad conyugal no manipulada o alterada artificialmente, sino vivida en el respeto consciente y responsable de su estructura profunda y de sus dinamismos interiores, o sea, como signo y lenguaje de una recíproca donación "total".

Como madre, la Iglesia está cerca de las parejas en su continuo camino moral, sosteniéndolas en la confianza y en el empeño sincero y tenaz para que puedan desarrollar todas aquellas condiciones humanas, psicológicas, morales y espirituales (como el autoconocimiento y el autocontrol), que son necesarias para comprender y vivir el valor y la norma moral.

b) Sobre la **educación de los hijos**, el documento repite con fuerza el derecho-deber de los padres como esencial, original y primario, insustituible e inalienable, cuyo contenido es la educación en los valores esenciales de la vida humana (entre los cuales está la educación sexual "clara y delicada").

Para los padres cristianos, que en virtud del Sacramento poseen un "ministerio" educativo, la educación tiene un contenido nuevo y original: formar al creyente en la Iglesia.

Sin delegar a otros y de acuerdo con la ley de la subsidiariedad, la tarea educativa de los padres puede y deber valerse de las otras fuerzas educativas, tanto civiles como eclesiales.

3) **Participación en el desarrollo de la sociedad.** La familia en cuanto "célula primera y vital de la sociedad":

— No sólo debe ser defendida y promovida en sus derechos y en el cumplimiento de sus deberes por parte de la sociedad y del Estado,

— sino que debe asumir también responsablemente su incumbencia para el desarrollo de la sociedad. La experiencia de auténtica comunión y participación, comenzada en el ámbito de la familia, debe abrirse a múltiples obras de servicio social, especialmente en favor de los pobres (los "nuevos" pobres), es más debe desembarcar también en un cometido más específicamente "político". La política familiar debe implicar a la familia no sólo como destinataria, sino también como protagonista.

4) **Participación en la vida y misión de la Iglesia.** La Familia cristiana, como "Iglesia doméstica", tiene su lugar y su función en la comuni-

dad cristiana, llamada como está por el Sacramento a condicionar la misión de salvación, propia de la Iglesia. La participación de la familia es comunitaria (por parte de todos sus miembros), y se realiza a través de los valores característicos de la familia, como son el amor y la vida.

El documento abre a la familia cristiana una triple perspectiva de presencia y de acción en la Iglesia y para la Iglesia, presentándola como:

- a) comunidad creyente y evangelizadora;
- b) comunidad en diálogo con Dios, llamada a santificarse y a santificar por medio de la vida sacramental, el ofrecimiento de la propia existencia y la oración;
- c) comunidad al servicio del hombre, viviendo el mandamiento nuevo del amor de Cristo por cada hombre, imagen viviente de Dios.

IV.— La cuarta parte examina “**La pastoral familiar**”, considerando tiempos, estructuras, agentes y situaciones difíciles.

1) **Tiempos**: acompañando a la familia en su camino, la Iglesia está comprometida.

- en la **preparación** al matrimonio (se recalca la necesidad junto con la exigencia de una nueva valoración humana y cristiana)
- en la celebración litúrgica (sobre el problema de los bautizados no creyentes el documento subraya a la vez el deber de evangelizarlos y la necesidad de admitir a la celebración —por razones teológicas y pastorales— “también al que no está perfectamente dispuesto”).
- en el **apoyo** ofrecido a las parejas y familias para vivir su vocación y misión.

Estructuras: en el ámbito de la comunidad eclesial y en particular de la parroquia, que es el centro operativo de la pastoral, “hay que reconocer el puesto singular que, en este campo, corresponde a los esposos y a las familias, en virtud de la gracia recibida en el sacramento”.

Agentes: además de la familia, el documento recuerda la acción específica de los obispos y sacerdotes, religiosos y religiosas, laicos especializados, destinatarios y agentes de la comunicación social.

Situaciones difíciles (por ejemplo, matrimonios mixtos, matrimonios a prueba, uniones libres de hecho, católicos unidos con mero matrimonio civil, separados y divorciados no casados de nuevo, divorciados casados de nuevo, y los privados de familia). La Iglesia, a la vez que solicita una intervención también de carácter social y cultural para la

superación de todo lo que favorece semejantes situaciones difíciles o irregulares, debe desarrollar en su interior una pastoral de obediencia fiel al Evangelio de Cristo. Así la Iglesia, mientras se abstiene de juzgar y sobre todo condenar a las personas, no se cansa de proponerles la "verdad" y la "norma", que ella misma recibe de Cristo, convencida, como está que sólo la adhesión a la verdad y a la norma constituye la respuesta plena a las exigencias más profundas del amor humano.

LA PAU, DO DE DÉU, CONFIAT ALS HOMES

**(resum del Missatge del Papa Joan Pau II
per la Jornada de la Pau de 1.982)**

Es un missatge dirigit:

als joves; als homes i dones; a les famílies i als educadors; als individus i a les comunitats; als Caps de Nacions i als Governos.

Es una invitació a reflexionar sobre aquest tema proposat

- 1.— La pau és una veritat que interpel·la tota la humanitat.
- 2.— La pau és una preocupació d'amplis sectors de la població.
Malgrat els esforços que es fan, greus amenaces pesen sobre la pau.
Perquè avui els enfrontaments tenen característiques noves:
per la seva globalitat: un conflicte local repercuteix en el món.
per la seva totalitat: les tensions movilitzen totes les forces.
per la seva radicalitat: entra en joc la supervivència de la humanitat sencera, per la capacitat destructiva dels arsenals militars.

Causes d'aquesta situació

- 3.— Són complexes i d'ordre divers. Les causes polítiques són:
 - a) abús de poder per imposar-se als altres;
 - b) el nacionalisme desenfrenat (hegemonia, satelització, hostilitat)
 - c) les ideologies vigents que es volen oferir com a únic fonament.

La Pau és un do de Déu

- 4.— La pau no és només un equilibri superficial, d'interessos materials.
La pau és un bé de tipus essencialment humà, fruit de la veritat.
La pau procedeix de Déu, com a fonament; és un do de Déu.
Déu és qui garanteix els drets humans fonamentals.
Déu presenta el bé de la pau, com a plenitud de la comunió de vida amb Ell mateix i amb els germans.

Confiat als homes

- 5.—L'home té la responsabilitat de cercar la pau i d'establir-la.
La pau és una conquesta i una realització humana.
Les dificultats i decepcions han d'obrir nous camins per la pau.
Els cristians hem d'unir-nos amb els creients d'altres religions per promoure la justícia i la pau.

Col.laboració dels mitjans de comunicació

- 6.—L'edificació de la pau depèn, en certa manera, dels mitjans de comunicació.

Promouen la pau, en aquest camp:

- a) els qui cerquen i proclamen la veritat;
- b) els qui fan feina pels valors de les diferents cultures;
- c) els qui suprimeixen distàncies i ens fan sentir afectats per la sort dels qui son víctimes de la guerra i les injustícies.

L'opinió pública ha de sostenir i il.luminar els dirigents, animant-los i reptant-los, si és necessari.

Col.laboració dels estudiosos.

- 7.—L'edificació de la pau depèn també del progrés de les investigacions.
La negociació té més pervindre que les armes, per fer la pau.
El dret té importància en el manteniment de la pau.
Els psicòlegs, els filòsofs, els estudiosos han de contribuir també, aprofundint els temes de la llibertat i de la responsabilitat.

Accions indirectes per la pau

- 8.—Exemples d'aquestes accions:

- a) **els intercanvis culturals:** (música, esports, pintura, teatre, etc.)
- b) **la investigació científica:** (conscienciar els homes)
- c) **la vida econòmica:** (fer prendre consciència de la interdependència i complementarietat dels homes).

Els dirigents polítics

- 9.—La pau és preocupació i tasca de tots, però correspon més directament i principalment als dirigents polítics.

La societat política ha d'instaurar la justícia;

ha de promoure el bé comú;

ha de facilitar la participació de tots.

Hi ha pau allí on es respecten aquests tres imperatius anteriors.

Les organitzacions internacionals

- 10.—Aquestes organitzacions, malgrat els seus fracassos, han fet una

obra ben notable de pau. Ens han demostrat que a nivell mundial els homes són capaços d'unir esforços i cercar junts la pau.

Paraules pels catòlics

11.—Els cristians tenim raons més poderoses per ser testimonis actius de la pau. Tenim l'exemple i les indicacions de Jesucrist.

Ell ens ha revelat l'amor del Pare i ens ha reconciliat amb Ell.

El pecat i l'odi són els obstacles de la pau.

La nostra visió de fe ens sosté en l'acció a favor de la pau, malgrat els nostres pecats.

L'Església vol que els seus fills siguin els primers en cercar la pau i fer feina per establir-la.

La pau, és un desafiament pel cristià

12.—L'optimisme cristià no justifica el fer-se il·lusions.

Però el cristià, mogut per la fe i l'esperança, es dedica a promoure una societat més justa.

Sabem que, aquí a la terra, una societat humana pacificada totalment i per sempre, és, desgraciadament, una utopia.

Hi ha esperances terrenes que duen directament a una pseudo-pau: la dels règims totalitaris.

No obstant açò, el cristià ha de posar tot el seu esforç per la pau, sobre tot ara, a causa del perill nuclear.

Hem de descobrir que la guerra és el mitjà més cruel per resoldre els conflictes i que la societat humana està obligada a dotar-se d'instruments de concòrdia i de diàleg per sobreviure i per construir la justícia i la pau.

Oració per la pau

13.—La pau és, abans que res, un do de Déu.

Per açò el nostre futur està en les mans de Déu.

Demanem, idò, que ens faci artífexs de la pau.

Diguem-li: Senyor, donau-nos la pau, donau-nos la vostra pau!

SECRETARIA DE ESTADO

N. 77.518

Vaticano, 27 de Noviembre de 1981

CARTA, AGRANT L'ÒBOL DE SANT PERE

Señor Obispo:

La Nunciatura Apostólica ha informado que Usted entregó, en

nombre asimismo de sus diocesanos, una oferta de 50.000 pesetas para el Obolo de San Pedro.

En nombre del Santo Padre, les transmito con la presente expresiones de viva gratitud, asegurándoles que invoca él sobre esa querida Comunidad abundantes dones divinos, que sean prenda de continuo progreso espiritual, a la vez que de corazón imparte a Usted, a los sacerdotes, religiosos y fieles una especial Bendición Apostólica.

Aprovecho la oportunidad para expresarle, Señor Obispo, las seguridades de mi devota estima en Cristo.

A. Cardenal Casaroli,

Secretario de Estado

Mons. Antonio Deig Clotet
Obispo de Menorca
C/. Obispo Torres, 8
CIUDADELA DE MENORCA

DOCUMENTS DEL BISBE

1.- HOMILIA PEL DIA DE NADAL. 1981

Creador i Redemptor

Germans estimats,

Una bella i polida cançó popular nadalenca diu:

**“Esta nit és nit de vetla.
ha nascut d’una Donzella
la miren i fa sol.
Ha nascut d’una Donzella
la Kírie eleison”.**

Certament, ens ha nascut el Senyor, qui s’ha apiadat de nosaltres. Per açò, cada any ens reunim els cristians, al punt de la mitja nit, en començar aquest dia 25 de desembre, per commemorar la vinguda del Messies, el naixement de l’Infant Jesús. Ell és l’Emmanuel, el Déu amb

nosaltres, qui ve a prendre natura humana, a fer-se semblant en tot a nosaltres, manco en el pecat.

Aquest esdeveniment, aquesta novetat, cada any nova, ens duu una gran alegria, mentre esteim vetlant i celebrem aquest naixement d'un Déu qui es fa home. Recordam els càntics dels àngels, en aquella primera nit: "Glòria a Déu a dalt del cel i a la terra pau als homes que estima el Senyor"; rememoram l'anada dels pastors a la cova de Betlem i me pens que tots ens sentim àngels i pastors en aquesta nit, per cantar i adorar el fillet de Maria.

Avui, estimats germans, en aquest goig íntim i en aquesta pau de Nadal, que tots hem de sentir, malgrat el ressò massa sonor i inquietant dels actuals conflictes internacionals, sobretot a Polònia, Centre Amèrica i Pròxim Orient, voldria expressar-vos els meus sentiments d'alegria i de coratge, la meva fe i la meva esperança en aquest Jesús de Nadal qui és el Príncep de la Pau, el Déu Salvador. Ho vull concretar tot açò en les paraules que deim en l'oració de la missa del dia i que diu així: "Oh Déu! Vós, d'una manera admirable va crear la dignitat de la naturalesa humana i d'una manera més admirable l'heu restaurada...". La va crear al principi, la va restaurar per Nadal, en la plenitud dels temps.

Déu és creador i redemptor. Nadal uneix la creació i la redempció o restauració del gènere humà. El Fill de Déu, en fer-se home, s'ha fet centre del cosmos i de la història, l'home per excel·lència.

Tal com deim en l'acte de la nostra fe, Déu és creador del cel i de la terra. Al principi, Déu va crear totes les coses. La primera pàgina de la nostra Bíblia ens explica, d'una manera descriptiva i acomodada a la intel·ligència de l'antic poble d'Israel, com Déu, amb el seu poder i la seva magnificència, va anar construint aquest món on som i ens movem, i tot el que l'envolta: la llum, l'aigua, la mar, el firmament, les plantes, els animals. I tot era bo.

Sabem que, finalment, va crear l'home. D'una manera admirable va crear la dignitat de la naturalesa humana. Fou també, diguem-ho així, un primer Nadal, quan del fang d'aquesta terra sorgia i es formava la primera persona humana.

Amb aquest primer Nadal de la creació, l'home es feia solidari amb totes les coses creades. En virtut del seu mateix origen, a causa de compartir la mateixa existència i el mateix destí que totes les coses creades, l'home esdevenia el germà gran de tota la creació. Déu, però, el va dotar de qualitat i de vida superior a la resta de tot lo creat. El va fer amo i senyor de tot, més encara, el va enaltir, fent-lo participar, com en un allargament, en el diàleg amb Déu. En el misteri profund de la creació del món hi juga un paper important que Déu vulgui cercar l'home

com a company de diàleg. Tota altra cosa creada arriba al diàleg amb Déu a través de l'home i l'home serà el reflex de la mateixa acció del Creador de l'univers.

Veiem, idò, aquí la gran dignitat de la persona humana. Més encara; la preocupació de Déu per l'home, la missió humana de retornar sempre a Déu, la misericòrdia de Déu cridant l'home cap a ell i també la negativa de l'home, el pecat que entra ja des del principi.

El pecat va trencar la intimitat i la naturalitat del diàleg entre Déu i l'home. Però va arribar la restauració. D'una manera més admirable Déu va restaurar la dignitat de l'home. La restauració va ser més profunda. El diàleg es va enfortir i profunditzar mitjançant la Paraula eterna i única.

Ho hem sentit en la segona lectura d'aquesta Eucaristia: "Sí, germans, ens deia Sant Pau, s'ha revelat l'amor de Déu que vol salvar tots els homes... per viure en aquest món... mentre esperam que es compleixi la nostra esperança". És la manifestació, avui, en aquesta Nit de Nadal "de la glòria de Jesucrist, Déu gran i Salvador nostre". Avui comença la restauració, la redempció de la dignitat de la naturalesa humana. Que arribarà fins a fer-nos dir i demanar el que s'expressava bellament en una oració litúrgica d'aquests passats dies d'Advent: "Oh Déu, creador i redemptor de la naturalesa humana, vós heu volgut que la vostra Paraula s'encarnàs en les entranyes de Maria, sempre verge. Escoltau les nostres pregàries i feis que, així com el vostre Fill ha volgut ser un home com nosaltres, ens vulgui fer participar igualment de la seva divinitat".

Germans estimats, aquesta és la gran dignitat de l'home i de la dona. Ja no som simples criatures, germanes de tot lo que ha estat creat. Som fills de Déu i podem dir a Déu, Pare. Aquest Infant Jesús de Nadal, "nascut de dona, nascut baix la Llei, ens ha redimit per rebre el do de fills". I açò, "perquè hem conegut Déu, o millor, hem estat coneguts per Déu", en davallar Ell aprendre la nostra naturalesa humana.

Idò, no hem de sentir-nos plens d'alegria i de goig en aquest dia de Nadal? No hem de manifestar obertament a tothom aquesta nostra esperança que és Jesús, nascut a Betlem? "En aquest acte redemptor, la història de l'home ha aconseguit el seu cim en el disseny d'amor de Déu. Déu ha entrat a la història de la humanitat i, en quant home, s'ha convertit en subjecte d'aquesta mateixa humanitat, un entre milions i milions, però, al mateix temps, Únic. A través de l'encarnació, Déu ha donat a la vida humana la dimensió que volia donar a l'home des del principi i li ha donat d'una manera definitiva, amb una magnificència admirable", d'una manera més admirable, encara, l'heu restaurada.

Aquesta dimensió de l'home com a imatge i reflex de Déu, per la seva creació, i de fill de Déu, per la seva redempció, és la dimensió fonamental de la dignitat de totes i cada una de les persones humanes, sense discriminacions ni prejudicis de cap casta, en la qual s'aguanten i de la qual surten totes les altres dimensions de justícia, de pau, de llibertat i de veritat que complementen l'home i que hem de respectar-nos els uns als altres.

Voldria, idò, estimats germans, que aquestes meves paraules ompliguessin el vostre ànim de pau, d'alegria i d'esperança. Hi ha massa enrenou al nostre món que ens pot privar avui de tot açò que vos desig. I sabem, per desgràcia, que per a molts d'homes i dones aquest serà un Nadal trist i preocupant.

Que no ens manqui mai, emperò, aquella íntima i encoratjadora pau que Jesús ens va dur la nit de Nadal, perquè puguem, amb les nostres bones obres, cantar sempre amb tot agraïment aquell "Glòria a Déu i pau als homes" que començaren a entonar uns àngels la nit més clara i serena de totes les nits.

2.— HOMILIA PEL DIA DE LA PURÍSSIMA 1981

El Pla de Déu, sobre l'home

Estimats germans,

La festa de la Puríssima, dintre del temps d'Advent, és també una preparació de Nadal. Tots ho sabeu que aquest temps fort que és i en deim l'Advent són les quatre setmanes abans de Nadal; i que l'Església l'ha posat, amb aquest to d'esperança i de vetla que té, per preparar-nos a viure més conscientment i profunda el gran misteri d'un Déu fet home.

Escau, idò, en aquest temps, la festa de la Puríssima. Hi va bé, perquè aquest misteri de la Immaculada Concepció de Maria ens ajuda a aprofundir, en la nostra fe, la visió del pla de Déu sobre l'home, la realització del projecte, del disseny, amb què Déu va crear l'home.

Els cristians som hereus d'unes antigues promeses. El poble d'Israel les havia rebudes. Els seus profetes anunciaven la vinguda d'un Messies que salvaria el seu poble. Eren ressó i es feien tornaveu de la paraula del Creador que avui hem llegit en la primera lectura: "Faré que sigueu enemics tu i la dona i el teu llinatge i el d'ella". La falta original havia trencat la comunió de l'home amb Déu, qui revelava ja el seu pla de salvació.

I és també la Verge Maria qui ens recorda aquestes promeses en el seu cant del Magníficat: "Com ho havia promès als nostres pares, a Abraham i a la seva descendència per sempre". Les promeses es van complir en arribar la plenitud del temps, tal com en un altre lloc ens ho afirma l'Apòstol Sant Pau: "Quan va arribar la plenitud del temps, Déu va enviar el seu Fill, nascut de dona, perquè ens redimís i perquè rebèssim la filiació". Maria és aquesta dona que concep el Fill de Déu, per obra de l'Esperit Sant, en tota la seva puresa immaculada.

El compliment de les promeses fou una espera ansiosa pel poble escollit de Déu. El pecat havia desfigurat la imatge de Déu que és l'home. Creat a imatge i semblança de Déu, l'home restava clivellat, malmès, esperant una restauració. El mal, el pecat, que, certament, havia entrat en el món, no havia arribat, però, mai a ser tan radical que destruïgués del tot en l'home aquesta imatge de Déu. Amb la vinguda del Fill de Déu, fet home, es va dur a terme tot el pla de redempció que s'havia anat preparant en l'antiga Aliança del poble d'Israel i s'obria també el camí de la salvació.

Crist és qui ha revelat el disseny de Déu, en crear l'home: fer l'home participant de la vida de Déu, de la comunicació de la Trinitat divina. Perquè Déu volia recapitular-ho tot en el Fill, Jesucrist, qui és el restaurador d'aquesta imatge de Déu, que és l'home.

La segona lectura d'aquesta Eucaristia que esteim celebrant ens centra tota aquesta qüestió. L'hem escoltada. És un càntic d'alabança a la magnificència del Senyor. Si en ella som invitats a donar gràcies a Déu per tots els dons de què ens ha omplert, també se'ns hi revela el pla diví de salvació que és la restauració de la humanitat, de l'home, com a imatge i semblança de Déu.

Hem de beneir Déu, ens diu Sant Pau, per les benediccions que hem rebut d'Ell. Aquestes benediccions en Crist són les grans accions del Pare que salvaren la humanitat del pecat i del mal. Perquè Déu Pare ja ens va elegir en Crist, abans de crear el món.

Ens va escollir perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Escollits, ens va destinar a ser fills seus per adopció, després de redimir-nos i perdonar-nos els pecats. Més encara; per Jesucrist fórem enriquits i preferits per obtenir i per participar de la vida de Déu. Perquè si va venir a esborrar el pecat, la primera raó de la seva vinguda va ser la de comunicar-nos la vida divina.

En tot aquest pla de salvació, Maria hi té un paper important, únic. Ella, la Verge Maria, és la primera escollida, la primera afillada, la primera redimida, la més enriquida i preferida de totes les criatures. Com que no ha passat pel pecat, com que, preservada pels mèrits del seu

Fill, és Immaculada des de la seva Concepció, Maria també és i forma part de la plenitud del temps, d'aquest temps que ens duu el Messies i el Regne de Déu.

Llavors en Maria es revela el desig de Déu, qui cerca l'home per dur a terme el seu projecte. La seva Immaculada Concepció personal la fa apta al do de Déu per servir-lo i per donar testimoni de la permanència de la puresa que Déu posseeix del món, a través del Fill, Jesucrist.

Déu farà noves totes les coses. Aquesta novetat entra a la història amb Maria. Comença la novetat i acaba la vellúria. Es realitzarà a la creu i a la resurrecció. Però Maria serà el lloc immaculat del començ. Serà immaculada perquè iniciarà la realització pasqual de la salvació. Serà l'arrel d'on sorgirà l'arbre de la Creu amb el fruit de la Nova Vida de Pasqua.

Podem, idò, estimats germans, acabar amb les paraules que empra l'arcàngel en la seva salutació a Maria que hem escoltat en la narració descrita en l'evangeli d'avui: "Déu vos salve, Maria, plena de gràcia". Des del primer instant de la seva Concepció, Maria és plena de gràcia, com a conseqüència lògica del lloc preeminent que Maria havia d'ocupar en el pla de Déu sobre l'home.

Plena de gràcia des de la seva Concepció, Maria ha restat plenament solidària a l'obra del seu Fill, el Redemptor. La seva vida fou una total fidelitat a la vocació rebuda i tan excelsament preparada.

Nosaltres, a imitació d'ella, també hem de posar generosament els dons rebuts al servei dels germans, en l'obra i missió que Jesucrist va confiar a la seva Església. Hem rebut també la nostra part en l'herència. Hem d'ésser, idò, alabança de la grandesa de Déu, d'acord sempre amb la decisió de la seva voluntat.

Viure la nostra vocació de fills, preferits i estimats, serà certament, apartar-nos de la malícia del pecat, però sobretot serà fer feina cada dia per tal que, com a imatges i semblances de Déu, inundem de bondat, de pau i d'amor aquest món on vivim, ja que tant ho necessita.

Que la Verge Maria, a qui avui honoram en aquest privilegi de la seva Immaculada Concepció, ens ajudi a tots per restar feels a les nostres creences. I que no ens manqui mai la seva poderosa i amable intercessió.

3.— PER A LA REVISIÓ DELS ANYS 80

Carta

a tots els sacerdots de la diòcesi, especialment als Rectors i als qui fan feina en la joventut.

Estimats,

El nostre Secretariat de Joves Cristians de Menorca prepara per aquests primers mesos de 1982, les IV Jornades de pastoral juvenil, amb la temàtica: "Joventut i parròquia". Aquestes IV jornades volen ésser una reflexió sobre aquest tema i també una revisió de vida dels nostres joves sobre el seu inseriment a les parròquies. El qüestionari i l'enquesta que segueixen darrera d'aquestes meves lletres demostren a bastament l'interès i l'inquietud del Secretariat. El tema s'ho mereix.

Posat tot açò pel camí que des de principis d'aquest any 1981 anam fent a la Diòcesi per tal de dur a terme "una revisió global de la marxa de la nostra Església menorquina", vos deman la vostra col.laboració eficaç en tot aquest treball que s'ha de fer i que ara vos propòs.

Tenim necessitat de sentir la veu de la nostra joventut qui, certament, té moltes coses a dir-nos. Però també ells, els joves, han d'escoltar i aprendre què és i què significa una parròquia i el seu entorn, amb totes les dificultats i complicacions que comporta, pensant també en el conjunt de les parròquies que formen la nostra diòcesi. Per açò és necessària aquesta mútua cooperació, a fi que puguin fer bé aquesta revisió, i no solament a nivell parroquial sinó i sobretot de cara a una tasca arxiprestal i diocesana.

Esperant que, una vegada coneixedors de la feina que han de realitzar els joves, posareu tot el vostre esforç per dur endavant aquesta iniciativa diocesana del Secretariat de Joves Cristians, vos agraeisc ja des d'ara tot lo que hi fareu que estic convençut que serà en benefici de les nostres parròquies i dels nostres anys.

Aprofit l'ocasió per desitjar-vos a tots que l'any 1982 sigui fecund de coratge i d'esperança per anar progressant en aquesta tasca que ens hem proposat.

Amb la meua benedicció.

Vostre,

Antoni, bisbe

Ciudadella, 29 de desembre del 1981

4.— CARTA ALS CATEQUISTES DE L'ARXIPRESTAT DE MAÓ

Ciutadella, 14 de gener del 1982

Estimats catequistes de l'arxiprestat de Maó,

Per assumptes urgents del bisbat i de la Conferència Episcopal, demà he de partir cap a Madrid, per poderne retornar el dissabte a darrera hora i així estar present a la festivitat de Sant Antoni, el nostre Patró, a la Catedral el diumenge 17.

Total, que no podré assistir a la reunió de demà, a Sant Lluís, on amb molta il·lusió esperava resar amb vosaltres i celebrar una bona i polida festa tots junts. Molt més, quan, en el paper que mos enviava el Sr. Vidal, ja se'ns hi explicava el menú i el goig de xalar després amb acudits, cants i guiterres.

Tots compartireu la jornada i tots hi aportareu qualque cosa. Jo, ja ho veieu, només hi puc aportar la meva absència i aquestes lletres que vos la comuniquen.

Però, no ho dic bé. Com tots vosaltres, jo també aportaré, encara que des de Madrid, qualque cosa que no ha mancat mai a les nostres reunions arxiprestals, i que esper que no hi mancarà mai: aquella germanor i aquella amistat que va engrandint-se entre tots nosaltres i que tant ha d'agradar a Jesús, pel qual esteim fent tota aquesta feina.

Esper que, a la propera reunió del mes de març o abril, (o la de febrer, si s'escau) em podreu explicar la vostra alegria d'aquesta festa.

No vos pot faltar la meva benedicció. Vos la don amb tot afecte i amistat.

Ben vostre,

Antoni, bisbe

SES CATEQUESIS DEL BISBE

5.— La Constitució espanyola

(4-12-81)

El dia 6 de desembre del 1978, ara fa tres anys, per mitjà d'un referendum nacional, es posava en marxa la vigent Constitució de l'Estat espanyol, que ja havia estat aprovada el 31 d'octubre del mateix any, per les Corts.

La Constitució és la llei bàsica del nostre Estat. I tots l'hem d'acatar. Ara que, aquests dies, es parla tant d'ella, fins i tot amb el desig de molts de que aquest dia 6 de desembre sigui festa, la festa de la Constitució, he pensat que podia dir-vos qualque cosa sobre ella. I voldria començar pel petit preàmbul que introdueix el text de la Constitució i que és el lloc on s'assenyalen els principis generals d'aquesta llei fonamental. Principis generals i genèrics que convé no oblidar i que són la pauta o, si voleu, el conducte per on han de passar i al qual s'han d'acomodar totes les disposicions, lleis i normes de tot l'ordenament jurídic estatal. Són les taules de la llei que tots hem de complir per restar bons i perfectes ciutadans.

Me pens que, pel curt que és, aniria bé ara i aquí de copiar aquest preàmbul constitucional. Diu així: "La Nació espanyola, amb el desig d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat, i de promoure el bé de tots els qui la integren, en ús de la seva sobirania, proclama la voluntat de:

Garantir la convivència democràtica dins la Constitució i les lleis, de conformitat amb un ordre econòmic i social just.

Consolidar un Estat de Dret que assegurí l'imperi de la llei, com a expressió de la voluntat popular.

Protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya, en l'exercici dels drets humans, les seves cultures i tradicions, llengües i institucions.

Promoure el progrés de la cultura i de l'economia, per tal d'assegurar a tothom una qualitat de vida digna.

Establir una societat democràtica avançada, i

Col·laborar a l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i de cooperació eficaç entre tots els pobles de la Terra".

Podeu veure que la voluntat que s'hi proclama és clara, ampla i digna d'ésser acceptada i duita a la pràctica. Hi tenen obligació els nostres dirigents, amb la formulació de lleis justes i segons aquests principis. Hi tenim obligació tots nosaltres de complir-les i de viure com a ciutadans, sense sortir-nos d'aquesta voluntat.

Els ciutadans que, al mateix temps, som cristians també sabem, per la recent ensenyança del Concili, que "les modalitats concretes per les quals la comunitat política es dona a si mateixa l'estructura fonamental i la organització dels poders públics, poden ser diferents, segons el geni de cada poble i la marxa de la seva història". I que "hem de tenir consciència de la vocació particular i pròpia que tenim en la comunitat política, que esteim obligats a donar exemple de sentit de responsabilitat i de servei al bé comú" i que "hem de reconèixer la llegítima pluralitat d'opinions temporals discrepants i que hem de respectar els

ciutadans que, fins i tot agrupats, defensen lleialment la seva manera de veure les coses". I açò perquè "l'Església alaba i estima el treball d'aquells qui, al servei de l'home, es consagren al bé de la vida pública i accepten les càrregues d'aquest ofici".

Garantir la convivència democràtica, com a principi de la nostra Constitució, vol dir també que "l'Església pugui en tot moment i en tot lloc predicar la fe amb autèntica llibertat, ensenyar la seva doctrina sobre la societat, exercir la seva missió entre els homes sense cap traba i donar el seu judici moral, fins i tot sobre matèries referents a l'ordre públic, quan ho exigisquin els drets fonamentals de la persona..."

Molts anys enrera no era ben vist per molts catòlics anar a favor de la Constitució. Els principis fonamentals que impregnen la nostra són camí aprofitable per anar-hi. Desig que una pacífica i amable convivència ens agermani a tots per fer avançar, per la via del progrés i de la justícia, la nostra societat espanyola, immersa ara en problemes socials, econòmics i polítics ben difícils de resoldre.

6.— Després de festes

(8-1-82)

Amb el dia dels Reis que celebràvem abans d'ahir, s'han acabat les festes de Nadal. N'hi hem tingut un bon munt. I més d'un dia ja no sabíem si era dilluns o dissabte. Els al.lots i al.lotes han tornat avui a col·legi. I me pens que encara tots duim a sobre la melancolia que ens hem deixat aquestes festes, tan familiars i íntimes. Les hem celebrat amb goig i alegria. Qualcú amb més alegria que altres i també qualche família les haurà hagut de passar amb tristesa i pena, degut a circumstàncies familiars de dol.

Els cristians hem recordat el naixement de Jesús. La gran festa d'un Déu que es va fer home, com nosaltres. Un fillet nascut de Maria, la Verge. Hem viscut una de les pàgines històriques més trascendentals per a la humanitat. Hem recordat que Déu s'atracava a nosaltres i fent-se Ell participant de la nostra naturalesa humana ens feia a nosaltres fills, per adopció, de Déu.

També hem pregat per la pau. També hi hem començat un nou any. I hem acabat aquestes festes amb l'alegria infantil que cada any ens duen els reis de l'orient. Ara, després de festes, posats ja altra vegada en el traüt de la nostra vida normal de cada dia, trob que aniria bé de fer un record i un examen. Una mica de balanç que tots ja hem anat fent en

els comentaris que se solen expressar i que sembla que ens tornen a fer reviure les alegries viscudes.

Jo ara, per ajudar-vos a tot açò, només voldria insinuar unes idees. Voldria fer-vos fixar en aquesta, diria, mentalitat que potser minoritàriament es va vivint i que convindria potenciar. I és que aquestes nostres festes de Nadal, fins i tot dintre de l'alegria i de l'expansió que tenen i han de conservar, són festes molt serioses i per meditar. El perill de la nostra societat de consum és que ens les convertesqui en una simple ocasió, en un oportunista pretext de diversió i de malbaratament, amb abusos i disbauxes de tota casta. Celebrar el naixement de Jesús, per exemple, amb profusió abusiva d'alcohol, no té res de cristià. Hi hem de descobrir i viure-hi seriosament, però plens d'alegria, el gran goig de la nostra salvació i de la nostra filiació divina. Hi ha una manera molt digna i madura de celebrar esdeveniments solemnes, que no pot confondre's mai amb la xabacaneria o la deshonestedat.

Un altre punt pot ésser la consideració de l'eslògan dels àngels de Nadal: Glòria a Déu, pau als homes. L'ambient nadalenc, familiar i de germanor, hauria d'imbuir-nos i empènyer-nos a fer feina per aquesta pau. La pau és un do de Déu, confiat als homes, ens deia Joan Pau II en el seu missatge de Cap d'any. Acceptar aquest do i fer-lo fructificar és un dels principals motius de la nostra vida cristiana. Que regni la pau que Jesús ens va dur la nit de Nadal. Una pau, com sabem tots, que vol dir justícia, veritat, amor, i per la qual hem d'emprar tots els nostres esforços en lluita contra tantes violències de tota casta que imperen en el nostre món.

Un dia de festa d'aquest temps de Nadal vaig batiar una filleta. Quan preguntava als seus pares què demanavem a l'Església per ella, quan la duien a batiar, em van contestar: "que la faci una bona cristiana". Açò és el que jo desitjaria que ens fessin a tots aquestes festes de Nadal: uns bons cristians, contents i alegres de saber-se estimats per Déu el nostre Pare.

7.— El Temple del Senyor (1)

(15-1-82)

Tenc ara, aquí al meu davant, sobre la taula del meu despatx, un parell de fullets que fa poca estona em van entregar. Tots dos fan referència a la que en deim Setmana de la Unitat dels cristians, que celebrem cada any els dies 18 al 25 d'aquest mes de gener.

Un d'aquests fullets presenta diversos textos i monicions per a la celebració eucarística de tots els dies d'aquesta setmana d'oració. I l'altre, que és del què vos vull rallar, és un esquema per realitzar un octavari d'oracions durant aquests dies.

He trobat interessant aquest darrer fullet. Perquè el projecte primer dels textos que s'hi donen va ser preparat per un grup ecumènic de Kènia (Àfrica). Després, sobre d'ells, ja que es volien destinar a tot el món, es va fer una redacció posterior preparada per un grup de representants de la Comissió "Fe i Constitució" del Consell Ecumènic de les Esglésies i del Secretariat Romà per a la unitat dels cristians. Està editat aquí a Espanya pel Comitè Cristià Interconfessional i el Secretariat de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals.

La primera consideració que vos vull expressar, i per açò he anotat tots els títols, és fer-vos adonar de tota aquesta llarga llista de grups, comissions i secretariats que han fet feina per aquesta setmana de la unitat. I l'han fet ecumènicament. Aquest treball de conjunt d'aquests diversos organismes és una passa endavant, donada ja fa estona, per anar empentint la separació que encara hi ha entre els cristians de diverses castes.

Està ben aclarit que és amb la col.laboració de tots i amb el diàleg d'uns amb altres que aconseguirem la desitjada unitat, confiant sobretot en la gràcia i l'ajuda del Senyor qui és el que l'ha de fer. Aquesta setmana, per açò, és una setmana essencialment d'oració; d'oració de tots els cristians (catòlics, protestants i ortodoxos) per a tots els cristians, amb la finalitat de pregar demanant la unió de tots en una mateixa fe i en una comunió plena.

Perquè aquesta divisió que encara tenim, tal com diu el Vaticà II, "és obertament contrària a la voluntat de Crist, és un escàndol pel món i fa mal a la causa santíssima de la predicació de l'Evangelí a tots els homes". Si preguem aquests dies i ho feim amb aquests textos preparats per grups ecumènics és per anar-nos atracant els uns als altres, per entre tots, procurar la renovació de l'Església, que sempre hem de fer, demanar la conversió de cor de tots i cada un dels cristians, per mitjà de l'oració unànime i així arribar a un coneixement intern i mutu de tots els germans que creuen en Déu, Pare i en Jesús el seu enviat.

El lema o eslògan que s'ha determinat per aquesta setmana de l'any 1982 és tret del salm 84, en el seu primer verset i que diu: "Que n'és d'amable el vostre Temple, Senyor de l'Univers!".

Si Déu vol, pens comentar-vos aquest lema, seguint els textos del fullet editat, el divendres que ve, ja dins de la setmana de la unitat. Mentrestant, vos deman la vostra oració que desig que feis pregant per

aquestes intencions que vos he exposat: la unió de tots els cristians, en la renovació i la conversió de cor perquè el Senyor vulgui concedir-nos aquesta gràcia.

CONSELL DE PRESBITERI

FULL INFORMATIU DE LA SESSIÓ DE NOVEMBRE

Dia 18 de novembre, a Es Migjorn Gran, es reuní el Consell de Presbiteri amb l'assistència de tots els seus membres i amb la participació de la Comissió Diocesana de Clergat.

Reunions Arxiprestals:

A Maó, tot i que s'ha començat l'experiència de fer un recés arxiprestal preparat per alguns preveres del mateix arxiprestat, remarquen la necessitat de tenir trobades i recessos per a "tots" els capellans. Els recessos arxiprestals podrien ser mensuals i els de tots trimestrals. Tant d'una manera com de l'altra el que no es vol són els recessos esquefits: haurien de ser de quatre hores i, si era necessari, suprimir a favor del recés les mises i treballs pastorals que el poguessin dificultar.

Pel que fa als Exercicis Espirituals els "professors" demanen la primera setmana de juliol, com a data a tenir present.

En quant a altres formulacions uns proposen que es vagin alternant anualment els Exercicis amb Jornades d'Estudi, i altres que cada any hi hagi les dues coses encara que hi hagi capellans que no se sentin obligats a haver de participar-hi.

També es veu be la proposta —C. III)— de la Comissió del Clergat: "preparar les Jornades individualment o per grups a partir d'un esquema fet pel qui les ha de dirigir que enclogui també bibliografia sobre el tema".

En quant als "nomenaments" creuen que s'hauria d'escoltar el màxim de persones possibles (especialment els més directament implicats: capellans, seglars, parròquies...) i també la Comissió la C. de Clergat i el C. de Presbiteri.

“Casa sacerdotal” diuen que no. En tot cas tenir prevista una casa on hi hagi un o dos llits buits per si un capellà està malalt i necessita una assistència especial. Més bé es voldria evitar la massificació procurant els serveis adequats a cada un dels capellans segons la seva situació. Residències ja hi ha les normals per a l'altra gent i al capellà, sempre que fos possible no se l'hauria de treure del seu ambient (comunitat, vesins, amistats...).

Sobre el qui i el com de la Comissió del Clergat uns diuen que quedi constituïda per tres membres del Consell de Presbiteri —un per cada arxiprestat—, i altres que no voldrien que els càrrecs diocesans quedassin concentrats en el C. de Presbiteri diuen que, tot i que la C. del Clergat té afinitats amb el C. de Presbiteri, aquesta té una entitat per sí mateixa, i, per tant no s'ha de mesclar una cosa amb l'altra.

De la comissió del Clergat se n'haurien d'especificar molt les competències i es parla també de la possible presència de seglars dins la Comissió.

A Alaior la Comissió del Clergat la veuen constituïda per un prevere de cada arxiprestat. La mescla de la Comissió amb el Consell de Presbiteri podria ser un “desajustament”.

Els recessos serien profitosos per arxiprestats preparats pels capellans del mateix arxiprestat i dedicant-hi tot un dia.

Exercicis Espirituals cada any i unes Jornades d'Estudi anuals de quatre dies complerts amb temes d'interés i monogràfics amb el treball previ de la proposta —C. III)— de la Comissió del Clergat.

Tot l'apartat “D” (atenció als capellans) de la proposta de la Comissió del Clergat el veuen bé manco el (D. II) que algú no veu que s'hagi de pensar en “casa sacerdotal”, i suggereixen que la Comissió hauria de cercar la manera de crear entre els capellans “consciència de Presbiteri”.

Ciudadella: Es veu la conveniència de la Comissió del Clergat i com una cosa apart del Consell de Presbiteri. Per a la seva constitució es proposa que hi hagi un representant de cada arxiprestat més un membre elegit d'entre els del Consell de Presbiteri que seria el president i que els càrrecs es renovin parcialment (dos) cada tres anys.

Es veu bé que hi hagi exercicis cada any (encara que no hi ha acord en les dades) i Jornades d'Estudi la setmana després de Pasqua, ademés de jornades arxiprestals.

El Consell de Presbiteri junt amb la Comissió del Clergat (aquesta manifesta que posa els seus càrrecs a disposició del Sr. Bisbe a fi de que el treball de revisió no quedi condicionat), escoltades les aportacions, creu que la Comissió ha d'estudiar més a fons les seves competències ja

que hi ha alguns punts claus sobre els que s'hi ha fet poc llum i que aquesta Comissió, a l'hora de definir-la no se l'hauria de contemplar només com a "tècnica" sinó més bé "pastoral" i, per tant, hauria d'abarcara tota la persona del capellà.

El Consell anima la Comissió que continui el camí de revisió que ha emprès, que si ho creu convenient faci un estudi comparatiu de les distintes aportacions i que cerqui els medis per assegurar el bon diàleg entre capellans i Comissió del Clergat i el de capellans entre capellans. Tot aquest treball encetat la Comissió el continuarà amb contacte amb el Sr. Bisbe i el Vicari General com a coordinadors del treball de revisió-reflexió pels anys 80.

La sessió acaba amb la informació del Sr. Bisbe que ens fa present que també la Comissió Diocesana de Catequesi ja li ha fet entrega d'alguns materials que pensen treballar per a la seva revisió.

La propera sessió del Consell de Presbiteri serà, s.D.v., el dia 16 de desembre a Ciutadella, amb el següent ordre del dia:

— Temes que, des de l'enquesta als capellans sobre qüestions del matrimoni, es podrien treure per a una reflexió pastoral.

Sebastià Seguí Coll, secretari
Ciutadella, 19 de Novembre de 1981.

FULL INFORMATIU DE LA SESSIÓ DE DESEMBRE

La sessió se celebrà al Seminari Diocesà el dia 16 de desembre de 1981 i es llegí l'acta de la sessió anterior que encloïa correccions i matizacions a l'acta de la sessió del dia 28 d'octubre, que afectaven especialment l'apartat "el Bisbe informa".

L'Arxiprestat de Maó fa la següent aportació de temes per a una reflexió pastoral a partir de l'enquesta als capellans sobre algunes qüestions del matrimoni: 1. Estudi sobre la institució del matrimoni civil i eclesial: naturalesa del matrimoni; 2. Motivacions vàlides per accedir al sagrament (religiositat tradicional, fe madura, llibertat, amor...); 3. Valor sacramental i jurídic de la indisolubilitat (fidelitat, fills); 4. La família cristiana com a lloc de la transmissió de la fe (educació cristiana, bateig...); 5. Labor pastoral de cara a les parelles i la família (relacions prematrimonials, fidelitat, maduració, fills, cursets prematrimonials...)

L'Arxiprestat d'Alaior va fer la seva reunió però no va reflexionar l'ordre del dia proposat.

A l'Arxiprestat de Ciutadella es proposa la conveniència de l'estu-

di de conceptes previs a una reflexió pastoral com podrien ser, entre altres, què enteneu per sentiment religiós? quina fe es necessària per a la celebració d'un sacrament? què entenem per indisolubilitat? etc. Un altre tema que es proposa, des de la perspectiva del creixement de la curva d'edat dels capellans, és el de la participació dels seglars dins del ministeri de l'església.

El Consell de Presbiteri conscient que tota la qüestió matrimonial queda molt condicionada perquè no sabem prou bé quina configuració donarà al matrimoni el nou Codi de Dret Canònic i l'esperat escrit del Papa Joan Pau II, referent al passat Sínode sobre la família, davant les aportacions i problemàtiques que es presenten proposa d'estudiar la problemàtica a dos nivells que consistirien, per una part en unes Jornades per a capellans (que potser es podrien celebrar per Pasqua), i per l'altra mirar de recollir la reflexió i aportació dels seglars a les qüestions matrimonials. Per veure de fer viable i possible aquesta segona part, el Sr. Bisbe mirarà de posar-se en contacte amb algunes persones que puguin dur endavant aquesta tasca.

Abans de donar per acabada la sessió el Sr. Bisbe ens informà dels treballs realitzats per la Conferència Episcopal a la darrera plenària i de que ja ha presentat l'informe sobre la situació de la nostra diòcesi amb motiu de la propera visita "ad limina". En aquest moment el Sr. Bisbe expresa la seva gratitud per la bona col.laboració que ha trobat a l'hora de preparar l'informe. També ens comunica que la Comissió Diocesana d'Economia va avançant el seu treball d'estudi sobre les possibilitats d'autofinanciació; que té prevista una reunió amb la Comissió d'Ensenyança i que pels dies 4 i 5 de gener està previst un curs sobre identitat sacerdotal.

La propera sessió del Consell de Presbiteri serà, s.D.v., el dia 20 de gener de 1982, a Ciutadella, amb el següent ordre del dia.

1.— Revisió del Consell de Presbiteri.

Sebastià Seguí Coll, secretari

Ciutadella, 17 de desembre de 1981.

SECRETARIA GENERAL

NOMBRAMIENTOS

Día 2 de Noviembre de 1981, el Rdo. Sr. Don Miguel Petrus Marqués, Profesor de Religión del Centro de Capacitación y Experiencias Agrarias, de Mahón.

Día 22 de Diciembre de 1981, el Rdo. Sr. Don Gabriel Pons Olives, Párroco de San Clemente.

PREVENCIONES PARA EL AÑO 1982

Mes de Enero

Día 1, Solemnidad de Santa María, Madre de Dios, Jornada Mundial de la Paz.

Día 6, Fiesta de la Epifanía del Señor, Jornada "pro Catequistas Misioneros", con colecta.

Día 17, Solemnidad de San Antonio Abad, Patrón principal de Menorca, Misa diocesana concelebrada en la Santa Iglesia Catedral, presidida por el Rdm. Prelado.

Días 18-25, Octavario por la Unidad de las Iglesias o Semana Mundial de oraciones por la Unidad Cristiana. Día 24, "Día del Oriente Cristiano".

Día 31, último domingo de Enero, "Día de la Obra Misional Pontificia de la Santa Infancia", dispuesta por Pío XII, con colecta.

Mes de Febrero

Día 2, Solemnidad de la Santísima Virgen María en la Presentación del Señor, Titular de la Santa Iglesia Catedral.

Días 12-14, Viernes-Domingo de la segunda semana, Campaña contra el Hambre, con colecta.

Día 24, Miércoles de Ceniza, comienzo de la Cuaresma, día de ayuno y abstinencia. Los viernes de Cuaresma son días de abstinencia; el Viernes Santo, de ayuno y abstinencia.

Mes de Marzo

Día 7, primer domingo de mes, "Día Nacional de las Vocaciones Hispanoamericanas", con colecta.

Día 17, en la Santa Iglesia Catedral, Misa con motivo del XV Aniversario del fallecimiento del Rdm. Señor Don Bartolomé Pascual Marroig, Obispo de Menorca (- 17 Marzo 1967).

Día 19, Solemnidad de San José, "Día del Seminario", con colecta.

Día 25, Solemnidad de la Anunciación del Señor, rezo del Angelus en las Parroquias.

Mes de Abril

Día 7, Miércoles Santo, Consagración de los Santos Oleos, en Villacarlos.

Días 8-9, Jueves y Viernes Santos, colecta en favor de los Santos Lugares.

Día 8, Jueves Santo, "Día del Amor Fraternal", sin colecta.

Día 10, Sábado Santo, Vigilia Pascual.

Día 11, Domingo de Pascua de Resurrección, colecta para el Obolo de San Pedro o Dinero de San Pedro.

Día 18, II Domingo de Pascua, "Día de la Iglesia Perseguida", con colecta.

Mes de Mayo

Ejercicio del Mes de María.

Día 2, Domingo I de Mayo, "Jornada Mundial del Clero Indígena", con colecta.- IV Domingo de Pascua, "Día Mundial de Preces por las Vocaciones", sin colecta.

Día 8, Solemnidad de la Virgen de Monte Toro, Patrona de Menorca.

Día 9, Domingo más próximo a la fiesta de la Virgen de Monte Toro, Bendición Pontifical de los campos de Menorca desde Monte Toro.

Día 23, Solemnidad de la Ascensión del Señor, "Día Mundial de los Medios de Comunicación Social", con colecta.

Día 24, Solemnidad de María Auxiliadora, Patrona de Ciudadela.

Día 30, Solemnidad de Pentecostés, "Jornada Mundial de los Enfermos por el Papa y las Misiones".- "Día Nacional de Acción Católica", con colecta.

Mutualidad del Clero

Aplicación de Sufragios

Es obligación de los socios "aplicar u ofrecer cada año dos Misas por los mutualistas fallecidos" (Art. 3o. h, del nuevo Reglamento). No es necesario que se apliquen en el mes de Mayo como anteriormente.

Mes de Junio

Mes dedicado al Sagrado Corazón de Jesús.

Día 6, Solemnidad de la Santísima Trinidad.

Día 10, Solemnidad del Santísimo Cuerpo y Sangre de Cristo, "Día Nacional de Caridad", con colecta.

Día 13, San Antonio de Padua, fiesta onomástica del Rdm. Prelado.

Día 18, Solemnidad del Sagrado Corazón de Jesús, Acto de Reparación y Letanías del Sagrado Corazón de Jesús ante el Santísimo (Véase el Boletín del Obispado de 1955, núm. 7, página 67).

Día 29, Solemnidad de los Apóstoles San Pedro y San Pablo, Fiesta de precepto.

Mes de Julio

Día 25, Solemnidad de Santiago Apóstol, Patrón de España, Día pro Orantibus en favor de las Monjas de Clausura, con colecta.

Mes de Agosto

Día 15, Solemnidad de la Asunción de Nuestra Señora, Fiesta de precepto.

Mes de Septiembre

Día 8, Fiesta de Nuestra Señora de Gracia, Patrona de Mahón.

Mes de Octubre

Ejercicio del Mes del Santo Rosario.

Día 24, penúltimo domingo de mes, Domingo Mundial de la Propagación de la Fe, con colecta.

Mes de Noviembre

Ejercicio del Mes o Novena de Animas.

Día 1, Solemnidad de Todos los Santos - Fiesta de precepto.

Día 5, V Aniversario de la Ordenación Episcopal del Rdm. Prelado y de la toma de posesión de la Diócesis (5-11-1977).

Día 14, 33 Domingo del Tiempo ordinario, "Día de las Migraciones", con colecta.

Día 21, Solemnidad de Jesucristo Rey del Universo, Acto de Consagración del Género Humano a Jesucristo Rey y Letanías del Sagrado Corazón de Jesús (Véase el Boletín del Obispado de 1959, núm. 9, página 133). Día de la Catequesis, con colecta, cuyo importe se destina totalmente a la propia Parroquia.

Mes de Diciembre

Día 3, San Francisco Javier, "Día de las Vocaciones Misioneras y Jornada Sacerdotal de Misiones".

Día 8, Solemnidad de la Inmaculada Concepción de la Virgen María.

Día 25, Solemnidad de la Natividad del Señor.

Día 26, Fiesta de la Sagrada Familia. Fiesta de San Esteban, Protomártir, Patrón secundario de Menorca.

SECRETARIAT DE JOVES CRISTIANS

IV JORNADES DE PASTORAL JUVENIL

I.— Presentació

Fa tres anys el Secretariat de Joves Cristians va iniciar un camí en l'organització de les Jornades de Pastoral Juvenil. Es posaven les primeres pedres d'un edifici a construir entre tots: arribar a un Moviment de Joves Cristians. Encara esteim en els fonaments, però hi comença a haver un poc de consciència, al manco entre els joves que ja hi treballen, de que la feina l'hem de fer i l'esteim fent junts.

Els objectius i mètode d'aquest Moviment de Joves Cristians quedava concretat a les III Jornades. Oferia, en poques paraules, un camí concret de reflexió cristiana i de compromís militant als joves. Certament un instrument pastoral que hem començat a emprar i que es basa

en la Revisió de Vida i que té com a eix organitzatiu les reunions de consiliaris i responsables de grups que es van fent cada mes.

Aquesta passa ja està donada. Ara convé seguir avançant a un nivell més de reflexió oberta, però orientat totalment a donar resposta a la problemàtica juvenil en allò que en el moment present es presenta amb una certa força.

Per açò, la proposta per a les IV Jornades de Pastoral Juvenil és reflexionar i treure conclusions operatives sobre tot lo que fa referència a l'experiència de comunitat cristiana que tenen els nostres joves. I ho hem englobat baix aquest títol: "JOVENTUT I PARRÒQUIA".

Fixau-vos que no vol ser de cap manera mirar la realitat del nostre jovent respecte a qüestions internes d'Església. Sinó més bé, provocar una anàlisi de la nostra realitat, tant del nostre jovent com de l'Església, per veure quina incidència té la fe en la vida i la vida en la fe personal i comunitària. Després de llegir amb detenció les fulles que segueixen i animar-vos a fer el treball conjunt que us proposam podreu comprovar que és així. A més, pensam que sereu prou creatius per fer-ho lo més asequible possible a tota la gent que cregueu pot fer aquesta reflexió.

Volem de ver que les Jornades d'enguany, les IV Jornades de Pastoral Juvenil, siguin un treball de base que reunesqui la més gent possible de cada parròquia i comunitat. Pensau amb els joves, és a ells especialment a qui va dirigit. Convocau els de més a prop i també els dipersos: pot ser n'hi ha molts qui esperen una paraula de coratge o d'acolliment. Serà bo que hi hagi cares noves, gent amb nova sabia i nous plantejaments que ens puguin dir també quin paper tenim els cristians i les nostres comunitats, avui.

Amb el material que adjuntam veureu que proposam **tres fases** en la reflexió conjunta que intentarem fer. A. Una **fase parroquial** que comprèn el treball de base del VEURE i del JUTJAR. B. Una **fase arxiprestal**, que és una trobada d'un diumenge (proposam el dia 14 de març) a fi de posar en comú el VEURE i presentar dues ponències que ajudaran a treballar millor la segona part, el JUTJAR, també a nivell parroquial. C. Una **fase diocesana** (els dies 15-16 de maig) en la que es posarà en comú el JUTJAR i es treuran les conclusions operatives.

En nom dels joves us agraïm molt els esforços, el temps, i tot l'interés que posareu en dur a terme aquestes IV Jornades de Pastoral Juvenil que a més de provocar un poc de renovació dins la nostra Església diocesana, vol ser alhora un treball educador, evangelitzador i eclesial.

Secretariat de Joves Cristians. Menorca.

II.— Objectius

- 0.- Una vegada iniciat el Moviment de Joves Cristians i les línies pastorals de fons en lo que respecta als joves des de les tres jornades de Pastoral Juvenil ja realitzades, iniciar un procés de reflexió sobre qüestions concretes que afecten als joves.
- 1.- Intentar descobrir una resposta creativa als joves que estan a les parròquies o comunitats cristianes.
- 2.- Contrastar experiències.
- 3.- Potenciar el protagonisme del jove dins la parròquia.
- 4.- Profunditzar en la missió de la parròquia.
- 5.- Estudiar i avaluar la capacitat de convocatòria que tenen avui les nostres parròquies.
- 6.- Com el Secretariat de Joves Cristians ha d'ajudar a un treball de conjunt a nivell eclesial entre les parròquies, creant aquesta consciència entre els joves.
- 7.- Reflexionar sobre la validesa de la parròquia com a plataforma per a la transformació de l'Església i de la societat.

III.— Un primer qüestionari introductiu

Es pot tenir com a punt de partida per a una primera convocatòria a fi de introduir tot el procés de reflexió que ens comprometrem a fer fins l'assemblea final de les Jornades que tindran lloc al Toro els dies 15 i 16 de maig de 1982.

- ¿Què feim els joves a les parròquies?
- ¿Com és la nostra presència en elles?
- ¿Quins són els problemes amb què ens trobam actualment?

IV.— Fases que proposam per a tot el procés de les Jornades

- A. Fase PARROQUIAL (convocar, crear consciència, reflexió personal, pregària, trobades de grup, taules rodones, etc. Aquesta fase tindria lloc des del 1 de gener al 13 de març).
- B. Fase ARXIPRESTAL (posada en comú a nivell arxiprestal: simultaneament als tres arxiprestats es faria durant tot el diumenge, dia 14 de març).
- C. Fase DIOCESANA (posada en comú a nivell diocesà els dies 15 i 16 de maig al Toro. Estudi de ponències. Conclusions).

V.— Esquema de reflexió

Per a tot aquest procés de reflexió proposam l'esquema de la REVISIÓ DE VIDA, perquè no sols ho emprem com a mètode de treball, sinó perquè a més de fer tots junts durant uns mesos una llarga revisió de vida ens ajudi a integrar-ho dins el nostre estil de viure.

A. Veure (de l'1 de gener al 14 de març).

La parròquia participa d'un entorn geogràfic i d'una col·lectivitat de persones, i manté amb elles unes relacions. En aquesta realitat els joves hi som particularment presents. Per açò és important que ens esforcem per veure quina és la realitat, sobre-la contemplar amb serenitat i profunditat, a fi de també sobre quins passos s'han de donar.

Creim que es pot dialogar sobre els següents punts:

1.- Les persones de l'entorn geogràfic o poble en el que està la parròquia són d'una forma determinada, viuen d'una manera, tenen unes preocupacions i unes aspiracions.

— **¿Què és lo més significatiu que està vivint aquesta gent que es troba situada al voltant de la parròquia o comunitat?**

* la gent en general

* els joves en particular

2.- Hem vist com són les persones del nostre poble o del nostre entorn, a ells tal com són i no com ens agradaria que fóssin, és a ells a qui hem de servir i evangelitzar.

— **¿Com ens situam nosaltres, els joves que esteim a la parròquia i i els nostres grups, davant d'aquesta realitat?**

3.- La parròquia ha de partir de com són les persones que viuen en el seu entorn social;

— **¿Com repercuteixen les vivències més significatives de la gent, en la nostra comunitat parroquial?**

4.- La parròquia ha de situar-se tota ella al servei i evangelització de tots, sense distincions, ha de respondre a les necessitats i forma de ser de les persones del seu entorn.

— **¿Davant aquesta realitat, que és la que viu la gent, quina resposta donen les institucions i estructures de la nostra parròquia?**

5.- La parròquia: punt d'atracció i de irradiació.

— **¿Quin plantejament es fa de cara a la participació del jovent en la vida de la comunitat parroquial? ¿La parròquia atreu als joves?**

— ¿Els joves que fan per la parròquia? ¿Què cerquen i que demanen? ¿Una formació cristiana? ¿Un poder reforçar el propi compromís? ¿Un entreteniment més?...

6.- **Conclusions** a nivell parroquial

(La posada en comú del "Veure": per arxiprestats, 14 de març).

B. **Jutjar** (del 15 de març al 15 de maig, per parròquies)

En el treball anterior, del veure, ens hem atracat a la gent, a la seva realitat. També als joves, a la seva manera de ser i situats dins la realitat de la gent i la parròquia. Hem fet les nostres constatacions. Ara, ens hem d'esforçar a donar una passa més. Contarem amb l'ajuda de dos documents que eixamplin un poc més les dimensions de la nostra reflexió: un sobre **la condició juvenil** i un altre sobre **la parròquia**.

Tot aquest esforç té un gran valor cristià, ja que és intentar descobrir la Paraula de Déu que ens interpel·la a través de la realitat i la nostra manera de fer, ens descobreix els desafiaments als que hem de donar resposta, les coses que no van bé i que hem de canviar, les que van bé i hem de potenciar... el camí que encara ens queda per fer i que mai hauréem de tallar, a fi de que l'Evangelí proclamat a les nostres parròquies i comunitats sigui AVUI una BONA NOTICIA per a la nostra gent.

Per tot açò, és important que reflexionem personalment i dialoguem també en grup sobre:

1.- Veim clar que els joves cristians que esteim treballant a les parròquies i comunitats cristianes hem d'esforçar-nos per viure plenament i amb fidelitat el nostre compromís cristià, per açò ens podem demanar:

— Tal com hem vist com és la gent que està a l'entorn de la nostra parròquia, tal com esteim treballant els joves, tal com és la nostra realitat, la realitat de les nostres parròquies, **¿responem nosaltres, els joves, i les parròquies a la missió que com a cristians tenim?**

— **¿En quins aspectes fallam més?** (la parròquia i els joves)

— **¿Quines formes de ser i d'actuar veim més conseqüents?** (les que de fet ja es donen, no les que haurien de ser).

— **¿Quin valor té tot lo que esteim fent i lo que succeeix en el nostre entorn?**

2.- Després d'atracar-nos a la realitat que ens rodeja, després de valo-

rar i avaluar críticament les coses que esteim fent, després de veure el camí que ens queda per fer,

— **¿Quines possibilitats i pistes se'ns obren? ¿Què podriem fer i no feim o no acabam de fer del tot?**

— **¿En què hem de canviar? ¿Per on ha d'anar el nostre treball?**

3.- Finalment és important concretar, tocar de peus a terra, fer síntesi; per açò

— **¿Com ser fidels avui a l'Evangelí i alhora a la gent del nostre temps?**

— **¿Quin estil de treball se'ns demana?**

— **¿Quines prioritats hem de potenciar?**

— **¿Com han de ser les nostres parròquies i comunitats?**

— **¿Com ha de ser i quina ha de ser la nostra participació responsable, com a joves, dins la missió de la parròquia i comunitat?**

(La posada en comú del "Jutjar", al Toro, dies 15-16 de maig).

DELEGACIO DIOCESANA DE MISSIONS

Resultados obtenidos en la CAMPAÑA DEL DOMUND 1.981 y datos comparativos de los dos últimos años

<u>PARROQUIAS E IGLESIAS</u>	<u>AÑOS</u>		
	<u>1981</u>	<u>1980</u>	<u>1979</u>
CIUDADELA			
Catedral.....	132.172	109.404	80.062
S. Francisco.....	56.000	58.596	55.030
S. Esteban.....	36.268	17.291	8.850
S. Rafael.....	13.450	13.586	10.683
S. Antonio Ma. Claret.....	18.130	10.837	10.496
Santuario María Auxiliadora.....	43.000	37.000	30.000
S. Miguel.....	30.212	14.532	16.819
Santo Cristo.....	7.408	32.642	6.451

Sta. Clara.	12.522	4.368	2.707
S. Antonio Abad Hospital	3.167	3.673	1.946
Hermanas Carmelitas.	4.496	3.036	1.575
SUMAS	356.825	304.965	224.639

MAHON

Santa María.	128.958	137.730	104.512
Ntra. Sra. del Carmen	47.703	52.826	38.117
S. Francisco.	95.263	69.850	60.491
La Concepción	58.434	50.806	39.112
Santa Eulalia	4.500	10.800	8.200
S. Antonio Abad	6.165	2.000	2.200
S. José.	34.138	44.435	23.947
Ermita Ntra. Sra. de Gracia	4.446	1.772	2.932
Capilla Consolación.	21.525	15.430	15.185
" Residencia Sanitaria	21.324	19.269	16.528
Monasterio Concepcionistas	12.150	10.533	9.550
S. Cayetano (Llucmessanes)	4.491	3.988	2.685
Casa de la Infancia.			7.202
SUMAS	439.147	419.439	330.661

ALAYOR Parroquia	86.000	62.320	75.000
VILLACARLOS Parroquia	16.360	26.700	17.300
SAN LUIS Parroquia.	42.798	31.191	31.375
MERCADAL Parroquia.	65.469	42.984	35.694
" Monte Toro	35.450	34.462	10.200
FERRERIAS Parroquia.	311.443	286.609	254.551
S. CRISTOBAL Parroquia.	60.200	75.600	51.000
S. CLEMENTE Parroquia	13.000	29.895	14.486
FORNELLS Parroquia	13.128	8.341	10.030
Suma resto parroquias.	643.848	598.102	499.636

TOTALES.	1.439.820	1.322.506	1.054.936

OTRAS APORTACIONES

	<u>AÑOS</u>		
	<u>1981</u>	<u>1980</u>	<u>1979</u>
CIUDADELA			
Colegio de la Consolación	53.570	54.299	67.000
" Juan Benejam		8.500	
Catequesis María Auxiliadora			8.500
Donativo particular anónimo	25.000		
SUMAS	78.570	62.799	75.500
MAHON			
Colegio Virgen de Gracia	4.160	6.107	
" Virgen del Carmen	13.000	13.300	10.600
" Inmaculado Corazón de María	63.800	28.000	36.216
" San José	51.000	45.165	37.600
" La Salle	5.387		
" Antoni Juan	18.447	5.200	9.000
" Primo de Rivera	4.737	9.575	
" Estación Naval	1.200	1.500	1.500
" Academus	518		
Guardería San Juan	3.500		
Catequesis Sta. María y Consolación	12.000	5.000	6.350
Cofradía Sda. Familia	300	300	
Anónimos		19.548	10.819
SUMAS	178.049	133.695	112.085
COMISION DIOCESANA			
Beneficio neto venta lotería Nav	58.775	56.000	50.000
SUMAS TOTALES	315.394	252.494	237.585
RESUMENES:			
Aportaciones parroquias e iglesias	1.439.820	1.322.506	1.054.936
Otras aportaciones	315.394	252.494	237.585
TOTALES	1.755.214	1.575.000	1.291.021

CONFERENCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Acuerdos de la asamblea Plenaria sobre aplicación y cumplimiento de algunas disposiciones del decreto de la Sagrada Congregación de Obispos del 19 de Junio de 1981 y su documento adjunto.

1.— Sacerdotes con actividad en instituciones no diocesanas.

Documento anejo, apartado V, n. 24.

1.1. Debe urgirse lo que dispone el documento: "los sacerdotes que desempeñan sus actividades en instituciones no diocesanas percibirán sus honorarios a través del Obispado, salvados siempre los derechos que cada sacerdote pudiera tener.

La conferencia Episcopal Española y el Obispo propio pueden permitir a los sacerdotes que perciban su retribución directamente de las instituciones donde trabajan, cuando haya razones específicas de su misión pastoral".

1.2. Dada la diversidad de situaciones a que se refiere la disposición precedente y para poder mejorar su cumplimiento con la experiencia de las prácticas existentes en diversas diócesis, se constituirá una comisión de estudio que recoja los frutos de esas experiencias y formule un anteproyecto de normativa práctica para la mejor aplicación de la expresada disposición.

Esta Comisión de estudio, bajo la dirección del presidente de la Junta de asuntos jurídicos, estará constituida por una vocal designado por la Comisión Permanente del Episcopado y otro vocal designado por el Consejo de Economía y será ayudada por los expertos que estime necesarios. Ofrecerá el anteproyecto de normativa a la Comisión Permanente para que ésta lo revise y lo presente a la próxima Asamblea Plenaria.

2.— Jubilación del Clero.

Documento anejo, apartado V, n. 2.5.

2.1. "A partir de los sesenta y cinco años cumplidos todo sacerdote puede solicitar la jubilación dentro del sistema de la Seguridad Social del Clero; pero queda a juicio del Obispo dar trámite o no a la solicitud".

2.2. Cuando el sacerdote cumpla los setenta años, él y el Obispo estudiarán conjuntamente la situación y, si el Obispo lo pide, el sacerdote deberá aceptar la jubilación, aunque no la haya solicitado.

2.3. Es criterio de la Conferencia Episcopal que el obispo conceda la jubilación a todos los sacerdotes, beneficiados o no, cuando cumplan los setenta años de edad, salvo que tenga razones pastorales para demorarla por algún tiempo, que nunca debe pasar de cinco años.

3.— Renta de los beneficios de catedrales, colegiatas y Parroquias.

Documento anejo, apartado V, n. 3.2.

3.1. Se fija en seis mil pesetas mensuales para el año de 1982 "la cantidad que corresponde percibir a los sacerdotes del clero de catedrales, colegiatas y parroquias en concepto de renta del beneficio".

Los obispos deben completar dicha renta beneficiaria hasta la dotación congrua en paridad con los demás sacerdotes, siempre que los beneficiados cumplan las funciones pastorales no comprendidas en el propio beneficio, que sus obispos les encomienden, o en caso de que no puedan aceptarlas por motivos razonables".

4.— Ingresos por el Patrimonio Histórico y Artístico.

Documento anejo, apartado V, n. 5.

Los ingresos por la exhibición, reproducción y actos similares de todo el patrimonio histórico y artístico se distribuirán del siguiente modo y por el siguiente orden de prelación.

4.1. Para la remuneración del personal seglar encargado de su custodia y exhibición, de acuerdo con la normativa laboral que le sea aplicable.

4.2. Para gastos de conservación y mejora del patrimonio de que se trate, exceptuadas las obras que afecten a elementos estructurales y sin que la cantidad destinada a esta finalidad pueda sobrepasar el quince por ciento de los ingresos.

4.3. Para complementar la remuneración de los sacerdotes adscritos exclusivamente al servicio del templo, cuando dicho patrimonio se exhibe en el templo o en sus anejos, hasta la congrua sustentación vigente para el común de los sacerdotes de la diócesis, de modo que el total de sus ingresos eclesiales no supere el doble de la dotación básica mínima fijada por la Conferencia Episcopal.

4.4. El resto se dedicará a incrementar el fondo diocesano con destino a la atención del clero y de las restantes necesidades diocesanas.

5.— Presupuestos y balances.

Documento anejo, apartado V, n. 6.

5.1. “Los cabildos de catedrales y colegiadas, las parroquias, los demás beneficios, así como también los santuarios e instituciones diocesanas, presentarán anualmente al obispo los correspondientes presupuestos y balances de sus ingresos y gastos”.

5.2. Las referidas instituciones afectadas por esta norma que no la hayan cumplido hasta el presente la pondrán en ejecución inmediatamente comenzando por presentar los balances correspondientes al año de 1981.

Madrid, 22 de noviembre de 1981

COMISSIO EPISCOPAL DE PASTORAL SOCIAL

CRITERIOS Y COMPROMISOS DE LA XXXVI ASAMBLEA DE CARITAS ESPAÑOLA

1.— Reconocemos, una vez más, que el mensaje de Jesús es una llamada a la comunión. Comunión que es fraternidad y solidaridad sin límites. Comunión que es tendencia creciente hacia la unidad y la justicia.

2.— Este servicio del amor fraterno exige crear permanentemente un movimiento de solidaridad que debe estar especialmente presente allí donde lo urja la degradación social del hombre, la explotación de los trabajadores y el constante crecimiento de las zonas de miseria e incluso de hambre. La Iglesia ha de estar vivamente comprometida en esta causa, porque la considera como su misión, como su servicio y como verificación de su fidelidad a Cristo, para poder ser verdaderamente la “Iglesia de los pobres”.

3.— Esas palabras de la *Laborem Exercens*, que hacemos nuestras, nos piden una “verificación” del servicio del amor fraterno en nuestras Iglesias Diocesanas. Constatamos, con dolor, que este servicio del amor

no tiene, en la práctica, la fuerza que el mensaje de Jesús requiere. De ahí que nuestro culto pueda resultar vacío y que la evangelización corra el riesgo de convertirse en ideología, en lugar de ser buena noticia de liberación para los pobres y oprimidos.

4.— Pedimos, por tanto, a todas nuestras comunidades diocesanas, presididas por el Obispo y su presbiterio, que revisen, seria y asiduamente, qué puesto ocupa el servicio del amor fraterno dentro de ellas. Para que esta revisión sea eficaz, pedimos que comience por un análisis de las prioridades que de hecho se dan a la hora de distribuir las personas o los recursos económicos en las diócesis, parroquias o comunidades.

5.— Constatamos que en todas las diócesis hay obras de caridad, caritativo-asistenciales, institucionalizadas, de inspiración netamente cristiana, promovidas por personas entregadas al servicio de los hermanos y de la Iglesia especialmente obras promovidas por familias religiosas. Todas ellas son expresión de la caridad de la Iglesia local y, como tales, deben ser valoradas y aceptadas. A todas les invitamos a que, en el respeto a su carisma y dinamismo propio, se integren y coordinen dentro de los proyectos comunes y globales de la pastoral caritativo-social de la diócesis. Esto nos exige a todos un esfuerzo, que consideramos prioritario, de mejora de nuestras estructuras y de los cauces de diálogo y coordinación.

6.— Reconocemos que Cáritas debe revisarse en profundidad, si quiere ser fiel a su misión de animadora de toda la comunidad cristiana para que toda esta comunidad, en fidelidad al Evangelio y a las realidades concretas en que vive, realice el servicio del amor fraterno.

7.— Las personas, que en nombre de la comunidad, se integran en la necesaria estructura de Cáritas no pueden ser, por tanto, las que sustituyan y eximan a la misma de su misión de servicio, sino quienes la ayuden a tomar conciencia e impulsen y coordinen los servicios, urjan la realización continuada de la lucha por la justicia y abran el horizonte de su compromiso hacia otros grupos humanos.

8.— La experiencia nos demuestra que sin un esfuerzo serio para formar personas capaces de realizar estas tareas, no podemos ser fieles a nuestra misión. Por esto nos comprometemos a dedicar más tiempo y esfuerzo a buscar personas que, ante todo, sean creadoras de comunidad, y a asegurar su adecuada formación de manera que Cáritas llegue a ser el verdadero "lugar de encuentro" y la impulsora del servicio de la comunidad sin identificarse exclusivamente con este o aquel servicio.

9.— Para hacer esto posible decidimos que nuestra próxima Asamblea, a celebrar a principios del curso 82-83, aborde la revisión de

los Estatutos de la Confederación, y que en éstos se potencie una estructura organizativa que permita la máxima participación de todos los cristianos en Cáritas y fomente la creatividad, renovación y eficacia del Servicio del Amor.

10.— Una vez más constatamos que las situaciones de pobreza y marginación que se dan en nuestro país no son fruto de la casualidad o simple consecuencia de actitudes equivocadas de quienes las padecen. Son, por el contrario, consecuencia de una estructura social que se apoya en falsos valores. De ahí que sea más correcto hablar de injustamente empobrecidos que de simplemente pobres. Un millón largo de emigrantes, casi dos millones de parados, millones de ancianos, minusválidos, jóvenes sin trabajo y sin sentido —prácticamente marginados—, las múltiples víctimas del fraude y la explotación, son hoy la prueba dolorosa de la injusticia de nuestro sistema de vida, personal y colectivo; muestran que nuestros caminos no son los caminos de Dios y nos invitan a ser consecuentes con nuestra fe, pues reconocemos que son el lugar privilegiado de la manifestación de Dios.

11.— Aceptamos gustosos el encargo de la Conferencia Episcopal Española de seguir otorgando prioridad en nuestros programas al tema del paro. En línea con las conclusiones de anteriores asambleas y con el documento del Consejo General de 23 de Octubre de 1980, nuestro programa, al tiempo que canaliza la necesaria y urgente solidaridad con las familias en paro, debe buscar el modo de implicar a toda la comunidad cristiana para que revise sus actitudes ante el problema, recuerde que esta situación es contraria al orden querido por Dios y apoye y fomente las iniciativas creadoras de puestos de trabajo a corto y largo plazo.

12.— Miramos con asombro y dolor la situación de pueblos enteros, en los que a una histórica opresión, se añade hoy un feroz intento de manipular o aplastar su hambre de justicia, fraternidad y libertad. Recordamos especialmente a nuestros hermanos de Centroamérica: el testimonio de sus vidas —y de su muerte— nos urge a no cerrarnos en nuestros problemas y preocupaciones, y optar claramente en la lucha por la justicia.

13.— En esta línea, pedimos al Gobierno, a los partidos políticos y a todos los ciudadanos que nos preguntemos qué papel juega nuestro país en la realización de un orden internacional más justo; qué sentido tienen muchas de nuestras partidas presupuestarias frente al hambre, la miseria y la explotación de los pueblos; cómo controlar y reducir los gastos en armamento y hasta cuándo se aplaza la regulación de tantos sueldos desproporcionados e inexplicablemente “compatibles”.

14.— El amor cristiano, la caridad, nos urge a luchar por la justicia y la fraternidad junto a todos los padres y desposeídos. Buscamos, ante todo, compartir una esperanza que hemos recibido y que nos anima a seguir caminando. Nuestro actual modelo de convivencia democrático y pluralista nos permite vivir mejor esa búsqueda y lucha por la justicia. Reconocer a Jesús de Nazaret, pobre entre los pobres, crucificado injustamente, como nuestro único Salvador, nos impulsa a asumir la responsabilidad de transformar nuestra realidad, no desde la fuerza o el poder, sino desde el servicio y la opción por el pobre.

Madrid, Diciembre 1981.

INFORMACIO DIOCESANA

ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Mes de desembre

1.— Visita els seminaristes de Menorca que fan estudis a Sant Cugat del Vallès i passa el capvespre amb ells, després d'haver-los celebrat l'eucaristia i haver dinat amb ells.

2.— Rep visites. Al capvespre, es reuneix amb la Junta Econòmica del bisbat.

3.— Al capvespre, rep visites a Maó. A les 8, concelebra, al Seminari, l'eucaristia per les vocacions.

4.— Rep visites.

5.— Al capvespre, rep els catequistes de la parròquia de St. Francesc, de Ciutadella.

6.— Concelebra l'eucaristia a la parròquia de Sant Rafel, de Ciutadella.

7.— Rep a tres representants de la Jobac de Barcelona.

8.— Concelebra l'eucaristia a la Catedral, amb motiu de la solemnitat de la Puríssima.

9.— Es a Madrid, a la reunió del Consell d'economia de l'Episcopat espanyol.

10.— Dina a Maó amb dos capellans. Després visita la nova rectoria de St. Francesc, de Maó i rep visites.

11.— Rep visites. Al capvespre, és a Maó: visita la sagristia de la parròquia del Carme, en estat de reconstrucció, rep visites, celebra l'eucaristia a Sta. Maria i després presideix la reunió dels catequistes de l'arxiprestat, al col·legi de Sant Josep.

12.— Rep visites, entre elles la del nou Governador militar de Menorca.

13.— A les 10, celebra l'eucaristia a la capella del Sant Crist, de Ciutadella. A les 11,30, va a Ferreries on concelebra l'eucaristia, amb ocasió del dia dels minusvàlids. Després, visita les monges franciscanes, dina amb els capellans de Ferreries i visita les religioses dominiques. A les 5, és a la parròquia de St. Rafel, de Ciutadella, a una reunió de feligresos.

14.— Rep visites.

15.— Al capvespre, visita dos malalts, a Ciutadella.

16.— Presideix la sessió del Consell del Presbiteri, al Seminari.

17.— Rep visites. Al capvespre, assisteix, al Seminari, a una reunió preparatòria del dia de la pau, a Ciutadella.

18.— Al capvespre, és a Maó on assisteix, a la parròquia de Sant Francesc, a un concert de cançons de Nadal i a la inauguració dels diorames nadalencs.

19.— Reunió amb el personal de la Delegació d'Economia del Bisbat.

20.— Al capvespre, assisteix uns moments al festival infantil del Col·legi de Sant Francesc, de Ferreries. Després, a Maó, a la parròquia de Sant Francesc, concelebra l'eucaristia i conversa amb els capellans.

21.— Al capvespre, reunió amb la Delegació d'economia.

22.— Rep visites. Al capvespre, rep visites a Maó i visita una malalta.

23.— Rep visites.

24.— Rep la visita de felicitació del Capítol i clergat de la Catedral i parroquial de Ciutadella.

25.— Concelebra l'Eucaristia de la Missa del Gall, a la Catedral. A migdia, concelebra l'Eucaristia de Nadal, a Sta. Maria de Maó. Després, visita les Carmelites missioneres, de Ciutadella on passa el capvespre de Nadal.

26.— Visita les Monges Clarisses i el pessebre que han fet. I després, la comunitat de Franciscanes, del Seminari.

27.— Celebra l'eucaristia a la parròquia de Sant Climent, amb motiu de la presentació del nou Rector. Al capvespre, visita la comunitat de monges franciscanes, de Mercadal i els vellets de l'Assil.

29.— Rep visites.

30.— Rep visites.

31.— A les 9,30 del capvespre, presideix, a la parròquia de Sant Francesc, la missa en la jornada de la pau organitzada pel Secretariat de joves cristians.

BIBLIOGRAFIA

“MINUTS QUARESMALS”

(Reflexiones inspiradas en la liturgia cuaresmal diaria,
por Mn. Antonio Deig, Obispo de Menorca)

Es inminente la publicación de una nueva obra del Obispo diocesano, Mn. Antonio Deig, que se titula “Minuts Quaresmals”.

Este opúsculo comprende los textos de las charlas radiofónicas dirigidas por Mn. Deig a los fieles cada día del tiempo cuaresmal del año 1.980, a través de Radio Popular de Menorca.

En la presentación, el Obispo, justifica la elección del título en base a dos intencionalidades: para coincidir con el asignado en el período de emisión de las charlas radiofónicas, y para ofrecer a los lectores la posibilidad de unos breves minutos de reflexión personal cada día de la cuaresma.

Las reflexiones presentadas en el opúsculo están escritas en un lenguaje sencillo, comprensible por toda clase de personas, incluso las menos cultas. El Obispo confiesa, en la presentación, que ha preferido el estilo sencillo, familiar y directo, precisamente porque ha escrito estas reflexiones dirigiéndolas a “la gente de la isla que vive su vida cristiana de cada día en forma también sencilla, pero con interés, al

mismo tiempo, por progresar en la fe y en la caridad, confiando en Jesucristo", deseando estar presente en cada casa "para dialogar unos momentos de tú a tú y estimularos al seguimiento de Jesucristo".

El opúsculo, editado en los talleres de "Editorial Menorca", resultará muy manejable por su tamaño y legible por la dimensión de los tipos de letras.

DE

MENORCA

Butlletí oficial
del Bisbat

Núm. 2 · MARÇ · 1982

mismo tiempo, por progresar en la fe y en la caridad, contando en
 Jesús, "después de estar presente en cada casa" para dialogar unos
 momentos de tú a tú y estimular el seguimiento de Jesús.
 El opúsculo editado en los talleres de "Editorial Menorca"
 resultará muy manejable por su tamaño y legible por la dimensión de
 los tipos de letras.

29.— Rep. vistes.

30.— Rep. vistes.

31.— A las 9.30 del capvespre, presidida, a la parroquia de Sant
 Francesc, la missa en la jornada de la pau organitzada pel Secretariat de
 joves cristians.

BIBLIOGRAFIA

"MINUTS QUARESMAIS"

(Reflexiones inspiradas en la liturgia cuaresmal diaria,
 por Mn. Antonio Deig, Obispo de Menorca)

Es inminente la publicación de una nueva obra del Obispo diocesa-
 no, Mn. Antonio Deig, que se titula "Minuts Quaresma's".

Este opúsculo comprende los textos de las charlas radiofónicas
 dirigidas por Mn. Deig a los fieles cada día del tiempo cuaresmal del
 año 1.980, a través de Radio Popular de Menorca.

En la presentación, el Obispo, justifica la elección del título en
 base a dos intencionalidades: para coincidir con el asignado en el perio-
 do de emisión de las charlas radiofónicas, y para ofrecer a los lectores la
 posibilidad de unos breves minutos de reflexión personal cada día de la
 cuaresma.

Las reflexiones presentadas en el opúsculo están escritas en un
 lenguaje sencillo, comprensible por toda clase de personas, incluso las
 menos cultas. El Obispo confiesa, en la presentación, que ha preferido
 el estilo sencillo, familiar y directo, precisamente porque ha escrito
 estas reflexiones dirigiéndolas a "la gente de la isla que vive su vida
 cristiana de cada día en forma también sencilla, pero con interés; al-